

KOMMUNISTISK POLITIK

Arbejdsløse murere opfører institution på Nytorv i København 15. maj 2009



EUROPAS ARBEJDERE AKTIONERER!

Nr. 11

13. årg.

2009

22. maj -

4. juni

Støttepris 20 kr.

TEMA: ENHEDSLISTEN 20 ÅR

Obamas to stater s. 2 • Bad luck: Der er ikke penge til din pension s. 3 •
Enhedslisten: 'Fremad i fællesskab' s. 4 • Rina Ronja Kari: EU-kandidat s. 6 •
5 gode grunde til Liste N s. 8 • De europæiske arbejdere må stå sammen s. 9 •
Svinestreger s. 10 • Employer branding s. 11 • Aktionsdag på trods s. 12 •
Løgnagtige politirapporter s. 14 • Klimasyndere forbereder topmøde s. 16 •
En ny generation i kampen s. 18 • Debat s. 22 • Europæisk aktionsdag s. 24

Obamas to stater

KOMMUNISTISK POLITIK

Den ny amerikanske præsident Barack Obama og den gamle israelske høg Benjamin Netanyahu, en af idemændene bag den 'krig mod terror', som Obamas administration har afblæst ved ikke at bruge ordene, men fortsætter i praksis, mødtes i Det Hvide Hus som statsoverhoveder med nøglen til at skabe en ny situation i Mellemøsten.

Det fremgik imidlertid med al tydelighed, at denne nøgle ikke skulle bruges. Alt lægges i stedet til rette til endnu et ridt i manegen med den 'to-stats-løsning', som der diskues op med imellem de israelske krige og massakrer, murbyggerier og nye ulovlige bosættelser. Obama går angiveligt ind for en palæstinensisk stat og vil have nyt liv i 'fredsprocessen' for 117. gang:

- På denne front har vi ikke set nogen fremskridt, sagde Obama, og jeg fortalte premierministeren, at han har en historisk mulighed for at sikre en seriøs udvikling af dette spørgsmål i hans embedsperiode.

Obama og Hillary Clinton vil have gang i en ny 'fredsproces'. Det mere end intime forhold mellem USA og Israel i George Bush's og Ariels Sharons tid, der havde katastrofale konsekvenser for verden som held, og Mellemøsten og palæstinenserne i særdeleshed, er angiveligt afløst af større distance. Tilsyneladende vil Obama 'presse' Israel til fred. Israel lever for amerikanske midler. Det kan ikke være så svært.

Hvorfor er der så ikke skyllet en bølge af begejstring og håb over Mellemøsten fra mødet mellem de to statsoverhoveder? Det kunne være, at et mange har det på samme måde som Hamas' talsperson i Gaza Fauzi Barhoum, som erklærede, at palæstinenserne ikke har mange forhåbninger til den 'ny Mellemøsten-politik', Obama har annonceret:

- Hensigten med Obamas position under mødet med Netanyahu er at vildlede verdensoffentligheden og sikre Israels fortsatte eksistens som racistisk stat, erklærede han.

Det er næppe langt fra sandheden.

Netanyahu vil tilsyneladende modstræbende gå med til fredsforhandlinger med Mahmoud Abbas og hans palæstinensiske fraktion, og dermed opnå at blive kaldt en 'fredens mand'

(som Ariel Sharon blev det). Hele det internationale diplomatiske cirkus vil gå i gang – med Tony Blair i en højtråbende come back-rolle – og derpå vil der ske ingenting, indtil Obama og Netanyahu selv forlader scenen.

Den to-stats-løsning, der snakkes og forhandles om, vil selv hvis en palæstinensisk stat faktisk blev etableret, ikke være holdbar. Palæstina ville ikke være levedygtigt i sig selv, men skulle leve på israelsk barmhjertighed, og det racistiske Israel ville stadig bestå. Det er ingen løsning, som det har været det i mere end 60 år siden Nakba'en – fordrivelsen af palæstinenserne – som Netanyahus fascistiske indenrigsminister nu forbyder dem at mindes.



USA og EU har forpligtet sig selv til at beskytte Israel. Det er det samme som grønt lys til fortsat undertrykkelse af palæstinenserne. I året 2000 indgik EU og Israel en associeringsaftale, også kendt som en handelsaftale, men langt mere omfattende end en traditionel handelsaftale. For et syns skyld indeholder den en forpligtelse for Israel til at overholde menneskerettighederne. Men ikke engang massakren i Gaza har fået EU til at opsig den for Israel meget gunstige aftale. Tværtimod foregår der forhandlinger om en

yderligere styrkelse af samarbejdet mellem Den europæiske Union og det racistiske Israel på alle områder.

Aftalen indebærer også, at det er let for Israel at sælge produkterne fra de ulovlige israelske bosættelser på besat palæstinensisk territorium som 'israelske'. De ulovlige produkter nyder tilmed godt af den generelle toldnedsættelse, som aftalen giver Israel. Selvom EU har anerkendt problemet, gør man intet ved det.

Israel kan være, og er, bedøvende ligeglad med kritik, der ikke følges op af mærkbare sanktioner. Og hverken USA eller EU vil iværksætte nogen form for sanktioner mod Israel, som har opnået status som særlig privilegeret nation hos begge de globale stormagter.

Det racistiske Israel skal bestå i al fremtid. Og fredsfarcen lige så.

Redaktionen 19. maj 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 29.05.09

Bad luck: Der er ikke penge til din pension

Der tales ikke længere så meget om finanskrisen i medierne. Arbejderprotesterne mod at betale kapitalismens krise, der udvikler sig i alle lande, bliver stort set ikke omtalt. I stedet søger man at berolige befolkningerne og skabe det indtryk, at det værste er ved at være overstået, at bedre og lysere tider er på vej. Finanskrisen er ved at være overstået, forlyder det. Aktiekurserne bevæger sig opad – indtil de falder igen.

Tegnene på en fornyet optur er ikke andet end propaganda og optisk bedrag. Kendsgerningerne viser, at den økonomiske verdenskrise uddybes. Flere og flere lande melder nu officielt, at de er i recession. Senest Frankrig og Norge. Euroland har endnu ikke ramt bunden.

Der er pumpet eventyrligt gigantiske million-, milliard- og billion-beløb ind i finanssektor og banker, for at redde det rådne finanssystem fra total kollaps og sikre aktionærernes profitter og direktørernes jobs. Det er klart, at de vil have en effekt – men spørgsmålet er om det er smertestillende medicin eller en opskrift, der sikrer helbredelse for et uhelbredeligt sygt system?

Samtidig begynder sløret at løftes for nogle ubehagelige perspektiver, som kan få det til at løbe koldt ned ad ryggen, også selvom man ikke tilhører den nervøse type. Det næste store krisefelt er pensionerne. Udmeldingen fra den økonomiske samarbejdsorganisation OECD lyder: *Bad luck! Der er ikke penge til din pension!*

Finanskrisen har gjort enorme indhug i pensionskasserne. Alene i 2008 blev 14 pct. af aktiverne i de danske pensionskasser skyllet væk. Og de ligger i den bedre ende i europæisk og global målestok.

Gennemsnittet for tabene i pensionskasser i OECD-området er, at de har mistet 23 procent af aktivernes værdi i 2008. Dette år alene forduftede hele 29.700 milliarder kroner af verdens opsparede pensionsformue.

Der er tale om så ufattelig store tab, at det får tallene i banksektoren

til at blegne, og der er stor risiko for, at en del stater skal i gang med at redde pensionssektoren, når de er færdige med at redde bankerne, siger Lars Rohde, administrerende direktør i ATP.

Din pension og dine udenlandske kollegers pension er simpelthen sat overstyr i det globale nyliberale kasino! Men du skal ikke tro, at nogen kommer og hjælper dig.



Vi må gøre radikalt op med vore forestillinger om pension. Den økonomiske krise betyder, at kun de færreste kan se frem til et langt otium, siger Fiona Stewart fra de vestlige landes samarbejdsorganisation OECD til dagbladet Information på baggrund af en ekspertgruppes rapport:

- Det er vanskelige tider, siger hun. Formuleret lidt skarpt så er der tre ting, vi må indstille os på; vi bliver pensioneret senere, vi skal spare mere op, og vi får mindre udbetalt, når vi

bliver pensioneret. Det er ikke et skrækscenario, men et faktum.

Her troede man ellers, at de nyliberale reformer i de seneste årtier skulle have sikret velfærden – også når folk bliver gamle. Det viste sig at være millionærernes fortsatte velfærd, der skulle sikres.

- Mange har i de seneste år indset, at folkepensionen ikke er nok. Derfor investerede de - fornuftigt nok - i private pensionsordninger, siger Stewart.

Der skete bare det uheldige, at folks pensionspenge blev brugt til at spille kasino med. Først og fremmest i aktier. Fedt, når det går op. En katastrofe for folk, når krisen kommer.

Hvorfor skal folkepensionen egentlig være så lav, at man ikke kan leve af den, men er tvunget til at spare op hos markedets værste spillere?

Det giver OECDs cheføkonom, der også er chef for pensionsafdelingen i Deutsche Bank, ikke noget svar på. Til gengæld forklarer hun, at det nærmest er en unaturlig ting, at folk overhovedet bliver folkepensionister:

- Da folkepensionen blev indført i de fleste europæiske lande var midlellealderen 66 - altså kun et par år efter den gennemsnitlige pensionsalder. Dengang - det var i begyndelsen af 1950'erne - regnede ingen med, at man skulle have en lang pensionstilværelse. Man arbejdede mere eller mindre til det sidste. Det er erindringsforskydning at tale om de gode, gamle dage. De eksisterer ikke, og det var aldrig meningen, at vi skulle leve et langt otium.

Arbejderne skulle i al fald ikke. De skulle bruges – og dø. At de gør krav på et godt pensionistliv er en forbrydelse mod nyliberalismen, der nu bruger krisen til berøve folk deres pensioner.

Hvis velfærd, der er råd til, afgøres af styrkeforholdet i klassekampen. Står det til kapitalisterne, er det bare *Bad luck* – for dig!

-lv

Enhedslisten holder årsmøde

'Fremad i fællesskab'

Med det intetsigende slogan "Fremad i fællesskab" kunne Enhedslisten fejre sin 20 års fødselsdag på landsmødet i maj 2009

Johanne Schmidt-Nielsen fremlagde folketingsgruppens beretning og forklarede, hvordan de første 100 dage kunne bruges af en ny regering: Forandringerne skal starte fra den dag, den borgerlige regering er væk. Skattereformen skal ændres, starthjælp og kontanthjælpsloftet skal væk, der skal sættes gang i offentlige investeringer, og asylansøgere skal have lov til at arbejde og uddanne sig. Der skal indføres 100 procent grøn energi.

På den anden side er det ikke til diskussion, at Enhedslisten efter næste valg vil pege på en socialdemokratisk ledet regering. Det blev understreget, da et stort flertal nedstemte et forslag om at vælte en S-regering, hvis "den går i krig, laver racisme eller angriber velfærden".

Enhedslistens folketingsmedlemmer forventer indflydelse mod at lægge mandater til en ny socialdemokratisk regering. Og bliver der kun 1 enhedslistedag af de første 100 med Thorning-Schmidt vil det sikkert være en historisk succes.

Johanne Schmidt-Nielsen kom ikke nærmere ind på, hvordan denne indflydelse skulle sikres. Gode erfaringer findes der heller ikke.

Ingen savnede Enhedslisten

Da Israel overfaldt Gaza i julen, var Enhedslisten hurtigt med i demonstrationsforberedelser, med et af de krav som er blevet deres kendetegn, nemlig blankt nej til repræsentanter fra militante organisationer. Hovedbestyrelsen fremlagde i beretningen, at den hurtigt havde vedtaget en udtalelse, der tog klart afstand fra repræsentanter fra den valgte palæstinensiske side:

"Enhedslisten er ikke medarrangør af demonstrationer eller deltager som

taler i demonstrationer o.l., hvor reaktionære politiskislamistiske grupper som Hizbollah og Hamas står som medarrangør eller får en officiel platform, f.eks. som talere. Omvendt er det ikke Enhedslistens politik fysisk at forsøge at forhindre nogen i at deltage i brede mobiliseringer, så længe disse respekterer det politiske grundlag og de organisatoriske spilleregler, som er opstillet af arrangørerne."

Et mindretal i hovedbestyrelsen forsøgte forgæves at få vedtaget en kritik af denne linje med et forslag der lød:

"HB besluttede at Enhedslisten aktivt skulle splitte støtten til palæstinenserne kamp i Gaza mod Israels angreb, fordi det var vigtigere at være imod det demokratisk valgte Hamas end at støtte den palæstinensiske enhed. Det er skammeligt at den danske venstrefløj ikke ville være med i alle protester mod Israels krig og til støtte for Gaza. Kampen mod Israels besættelse og den amerikanske imperialisme i mellemøsten må ikke svækkes af opportunisme overfor de danske medier eller demoniseringen af muslimerne."

Det er på ingen måde lykkedes for Internationale Socialister at ændre Enhedslistens rådne rolle i fredsbevægelsen, siden de trådte ind som medlemmer. Forslagsstiller Jacob Nerup omgås desuden letfærdigt med sandheden ved at sætte lighedstegn mellem Enhedslisten og venstrefløjen! Venstrefløjen kunne faktisk godt finde ud af at demonstrere helt uden Enhedslisten, og det skete både ved den israelske ambassade og ved den amerikanske og ved Christiansborg. Det var store, militante og samlende demonstrationer, og ingen savnede Enhedslisten.

Frank Aaens tågesnak

Enhedslisten har spillet sin egen rolle i forbindelse med den økonomiske krise, ved at bidrage til forvirringen og det samlede borgerskabs påtagede overraskelse over krisen. Et forslag på landsmødet om at overlade en nærmere undersøgelse til eksperter, nedsat af

folketinget, blev vel modtaget hos de socialdemokratiske venner.

Til DR fortalte Frank Aaen fortalte om forslaget:

- Vi vil have nedsat en kommission der går igennem, hvad skete der, hvad er det for nogle systemer, hvad er det for en liberalisering, der er sket indenfor finanssektoren, hvad er problemet med den, kan vi lave det om, så vi undgår at det sker en gang mere."

Et aldeles indholdsløst forslag fremført så ethvert tilløb til konkret kritik og klarhed forsvandt.

Det er helt sikkert, at en sådan kommission, skulle den nogensinde blive nedsat, aldrig vil finde ud af, at problemet er kapitalismen.

Den type af undersøgelse vil højst medvirke til at udpege en tilfældig lov og et par lidt for driftige banker som årsagen, og tidsrammen kan være flere årtier.

Forslag af den type er med til at underbygge nye dagdrømme om krisefri kapitalisme og det borgerlige demokrati - selvom kapitalismen uundgåeligt medfører nye kriser, der med hjælp fra netop det borgerlige demokrati igen og igen vil blive læsset over på de arbejdende folk.

I arbejdsplanen for efteråret 2009 blev det vedtaget at:

Enhedslisten vil gennemføre en kampagne med det budskab, at befolkningen ikke skal betale regningen for kapitalismens krise. Vi vil stille krav der forsvarer arbejderbefolkningens interesser og sender regningen til kapitalejerne. Vores budskab vil også være, at fagbevægelsen må træde i karakter, og mobilisere medlemmerne til en aktiv kamp for arbejdspladser, løn og arbejdsvilkår."

Som læser af kommunistisk Politik vil man vide at arbejderklassen i hele verden har været på gaden i mere end et halvt år under parolen "Vi vil ikke betale jeres krise".

Enhedslisten synes at det burde vente og var med til at stoppe den landsdækkende aktionsdag den 15. maj. Aktiviteterne kom op at stå på trods af Enhedslistens benspænd.



Enhedslistens klimaforræderi

Op til klimakonferencen i december har en række miljøaktivister for længst sat sig i bevægelse. Det politiske spørgsmål handler meget kontant om at forhindre indgåelsen af en illusorisk aftale, designet af hensyn til at sikre ny klimaprofit, og i stedet få rejst en kritik af kapitalismen i folket, også på dette felt.

Enhedslistens årsmøde forkastede et ændrings forslag der begyndte:

"Kampen for en grøn omstilling og et bæredygtigt samfund udvikler sig hastigt til en kamp mod kapitalismens mest fundamentale mekanikker – en kamp for afskaffelsen af kapitalismen".

I stedet vedtog årsmødet det oprindelige forslag til udtalelse, der slutter med at opstille en helt anden målsætning for klimabevægelsen:

"Vi kan stadig sikre vores efterkommere muligheden for at vælge grøn omstilling frem for kaos. Det forudsætter imidlertid handling nu. Klimatopmødet i København i december 2009 giver ikke nogen resultater, hvis magthaverne ikke oplever et massivt pres fra befolkningen. Derfor er opbygningen af en aktiv social klima- og miljøbevægelse og arbejdet med at få sat klimaaktiviteter i gang overalt den vigtigste opgave for Enhedslisten i 2009."

Johanne Schmidt-Nielsen, Frank Aaen og Per Clausen opstilles i 'sikre' kredse til næste folketingsvalg, hvor Line Barfoed ikke kan opstille. Hun afløses af Christine Lundgaard, tidligere taksperson for Foreningen Oprør, og afsluttende taler på landsmødet. Folkeetingssuppleant Asmaa Abdol-Hamid havde valgt at tage en pause og opstillede ikke.

Årsmøde 20 gik videre i det gamle spor, og flyttede partiet endnu en smule til højre – fra kritisk støtte til ubetinget støtte til en nyliberal S-regering.

Stem på en ung! Stem på en EU-modstander til EU-parlamentsvalget den 7. juni!

Udtalelse fra DKU

For Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU) er der ingen tvivl om, hvor krydset skal sættes til EU-parlamentsvalget den 7. juni: på liste N.

Det er der mange gode grunde til:

- Fordi flere og flere unge står i den situation, at uddannelse og bolig er uopnåelige privilegier, en saga blot, og noget, som EU's ny-liberalistiske kurs har fået gjort kål på.

En ny-liberalistisk politik, som har ført Danmark ind i den dybeste økonomiske krise og sat arbejdsløsheden i vejret, som var det EU's landbrugsstøtte, der var tale om.

- Fordi den politiske og økonomiske magt gennem årene er blevet rykket til Bruxelles, væk fra os selv, væk fra dem, der skal leve med konsekvenserne af politikken, og ned i hænderne på dem, der skummer

fløden og profitten, når pengene tjenes på vores bekostning.

Vi vil selv bestemme over vores liv!

- Fordi EU ikke 'bare' er et økonomisk samarbejde mellem de store firmaer i EU. Det er et militært samarbejde med ambitioner om i praksis at blive lige så krigsgale som USA og blive verdens førende imperialistiske supermagt.

Behøver vi at sige, at sådan noget kun kan lade sig gøre på bekostning af befolkningerne i EU og i det, der kaldes EU's interessesfære?

Nu og i al den fremtid, som krigene bliver en del af.

- Fordi EU ikke er, og aldrig kan blive et alternativ til USA, men derimod ligner det mere og mere på alle områder. EU står ikke engang i modsætning til USA på den internationale scene, hvor et tæt samarbejde i Nato skal danne grund for fælles militære aktioner og studehandler.

- Fordi vi ikke vil afskaffe nogen forbehold, og dermed afskaffe mere demo-

krati, eller anskaffe euroen, der har ført prisstigninger med sig, alle steder den er kommet frem.

Vi vil tværtimod UD AF EU!!

Derfor anbefaler vi at stemme på en af Folkebevægelsen mod EU's unge kandidater.

De er konsekvente EU-modstandere, og i kraft af deres alder vil de bekæmpe EU i mange år fremover.

Stem på ungdommens kandidater!

Stem på liste N(ej)!

Sæt krydset ved Rina Kari eller en anden af de unge.

Som altid, når der er valg, skal den gruppe, der skal leve længst med eftervirkningerne, og nogle af dem, der gør sig flest tanker om det, ikke stemme.

Der er en stor gruppe 15-18-årige, som ikke har meget at skulle have sagt i det parlamentariske spil.

Til jer, der står i den situation, vil vi sige: Kræv indflydelse, og støt op om Folkebevægelsen mod EU's kampagne, sæt plakater og klistermærker op, lav aktioner, diskuter med venner, bekendte, søskende, forældre og bedsteforældre – lad dem vide, at ungdommens stemme siger N(ej) til EU!

Kontakt evt. Folkebevægelsen mod EU eller Ungdom mod EU for yderligere oplysning og materiale om valget.

Skal EU bestemme alt?



www.folkebevaegelsen.dk

Rina Ronja Kari, topkandidat fra Ungdom mod EU:

'EU har ingen respekt for demokrati'

Rina Ronja Kari gør status på EU-valgkampen: Jeg er optimistisk, kampagnen går rigtig godt, og modstanden mod EU står til at genvinde pladsen

Rina Ronja Kari har travlt. Det er kun få uger siden, sidste hånd blev lagt på Folkebevægelsen mod EU's kampagne-materiale, og siden er dagene bl.a. gået med at få det ud til komiteer og aktivister. Som en af spidskandidaterne på liste N er hun samtidig flittigt ude og holde tale eller oplæg i paneldebatter.

Til Kommunistisk Politik fortæller hun, at det går over forventning med Liste N i valgkampen indtil nu. Hun er meget optimistisk med hensyn til at genvinde Folkebevægelsens ene mandat i EU-parlamentet, og måske kan der også overraskes. Ikke at det kommer af sig selv, der skal bruges både penge og aktivister til slutsurten.

Rina er 24 år, og hun har været politisk aktiv imod EU siden euro-afstemningen i år 2000. Som en af de yngste kandidater var hun også opstillet for Liste N ved valget til EU-parlamentet i 2004 – og hun er i øvrigt talsperson for Ungdom mod EU.

Hun studerer matematik og virksomhedsstudier ved RUC og arbejder derudover som sekretariatsleder i Erhvervs-skolernes Elev-Organisation.

Stor interesse fra unge

- Folk på gaden er glade for at se os og modtage vores materiale. Det er mit indtryk, at der er en stigende utilfredshed med EU. Jeg har især deltaget i debatter ude på gymnasier og skoler, og det har vist sig, at de unge er virkelig interesserede, og mange nye aktive har også meldt sig i Ungdom mod EU, siger Rina om liste N's valgkampagne.

- Desværre kan Folkebevægelsens beskedne budget slet ikke måle sig med tilhængersidens midler. Hvor vi har omkring en million til den samlede kampagne, inklusive den sidste runde med annoncer i busser og på togstationer,

så forventes det, at nogle af ja-partierne bruger der samme pr. kandidat, bare til de personlige kampagner. Derfor er det så dejligt, at der er liv i komiteerne, og at der har meldt sig nye folk til gadefremstød. Men husk også at sende flere penge! Man kan f.eks. købe et andelsbevis i Folkebevægelsens valgsejr til 500 kr.



- Et af de vigtigste temaer i valgkampen er EU's fuldstændige mangel på respekt for befolkningerne og demokrati. F.eks. stemte Irlands befolkning nej til Lissabon-traktaten i sommeren 2008, men det bliver ikke respekteret af EU. Dagen efter erklærede EU, at traktaten stadig var levende, og forlangte, at Irland afholder en ny afstemning, indtil det rigtige resultat kommer.

Da kommissionens svenske næstformand Margot Wallström efter det irske nej fik et spørgsmål fra en journalist på BBC Newsnight, om der var noget som helst, vælgerne kunne gøre for at stoppe Lissabontraktaten, ville hun simpelthen ikke svare på spørgsmålet. Pointen er, at uanset hvad befolkningerne stemmer, hvis de bliver spurgt, bliver kun et ja accepteret.

De fattigste bliver taberne

- Spørgsmålet om det indre marked, med fri bevægelighed for varer, kapital og tjenesteydelser som det overordnede princip for samhandelen mellem EU-medlemslandene, har betydet, at næsten ingen af de spørgsmål, man skulle synes var virkelig vigtige, har nogen reel betydning. F.eks. fandt man på et tidspunkt ud af, at der er hormonforstyrrende stoffer i sutteflasker og anden fødevareremballage. Kemikaliet Bisphenol A (BPA), der er vidt udbredt i den europæiske plastindustri, er i mange undersøgelser mistænkt for bl.a. at medføre barnløshed. Men det er stadig en del af menuen, fordi reglerne fra



Rina Ronja Kari

EU's indre marked bestemmer.

- Det indre marked betyder også et ekstremt pres på arbejdernes rettigheder på arbejdsmarkedet.

Kampskridt som strejker og blokader, der i princippet er lovlige i det danske aftalesystem, er i flere tilfælde kendt ulovlige af EU-domstolen. Retten til at kæmpe for ordentlige forhold er på vej til at forsvinde, om det står til EU.

- Et andet eksempel, som jeg også lige vil nævne, er det såkaldte patientrettigheds-direktiv, der er på vej, eller rettere: direktivet om grænseoverskridende sundhedsydelser. Selvom hele dette område var udelukket, da det indre marked blev gennemført, har en række EU-domstolsafgørelser reelt gennemtruffet, at patienter har ret til at blive forhåndsgodkendt til behandling i et hvilket som helst EU-land. Det nye direktiv, der ikke er endeligt vedtaget endnu, vil også give alle lov til at selv at søge behandling, hvis de vel og mærke selv kan rejse pengene. Først efterfølgende kan patienten få refunderet det, som samme behandling ville koste hjemlandet. Selvom det omtales som patient-mobilitet, er der ikke penge til hverken ledsager eller transport. Det

virkelige formål er at gøre det til en forretning at formidle sundhedsydelser til dem, der er forsikrede gennem arbejdet, eller de rigeste, der selv har råd til at betale. Det er efter min mening et eksempel på, hvor usolidarisk EU's regler fungerer. Fattige vil aldrig vil få del i de muligheder, og syge fra de fattigste medlemslande kan reelt ikke søge behandling i et af de rigere lande.

EU skal stoppes

- Politikere har tidligere nærmest sværgt, at uddannelse skulle forblive et nationalt anliggende, og med bestemt fastholdt, at EU aldrig kommer til at blande sig i retten til gratis uddannelse i Danmark. Men hvis Lissabon-traktaten bliver vedtaget, kan EU pludselig afgøre spørgsmål om uddannelse med flertalsafgørelser. Det vil sige, at Danmark kan blive stemt ned i spørgsmål som brugerbetaling på uddannelse.

Under det nuværende formandskab er det netop blevet vedtaget at forstærke koordineringen af hele uddannelsespolitikken. Det slås bl.a. fast, at det er nødvendigt med både private og offentlige penge for at sikre en effektiv skole. Når EU tager fat i et område, så glider hele kompetencen og beslutningerne ned til Bruxelles og væk fra folketingset. Det er ikke et skræmmebillede, men en entydig erfaring, understreger Rina.

På kontoret i Folkebevægelsen summer det af liv. Rina fortæller at der flere gange har været udsolgt at de personlige foldere, de kører nu på tredje oplag, og mange nye aktivister har meldt sig for at give en hjælpende hånd.

- I weekenden gav en ny meningsmåling valgforbundet mellem Folkebevægelsen og Junibevægelsen 7 %, hvilket er nok til et mandat, og det er et meget godt tegn, at Folkebevægelsen allerede tre uger før valget bliver spået til at få samme stemmetal som ved sidste valg. Ikke mindst fordi der traditionelt er et bedre resultat til modstander-listerne end forudset i diverse målinger.

- Der er brug for alle kræfter i de næste vigtige uger. Og husk nu det med pengene! lyder opfordringen til sidst fra Rina.

Folkebevægelsen er ungdommens valg

Af Rina Ronja Kari

Ny undersøgelse viser, at 55 pct. af den danske ungdom er imod euroen

55 pct. af de 18-29 årige går ikke ind for euroen, fremgår det af en ny undersøgelse om danskernes forhold til EU og EU-valget 7. juni lavet af Analyse Danmark for Nyhedsbrevet 3F.

- Vi er rigtig glade for, at der er så

mange unge, der har forståelse for de store problemer, der vil være ved at afskaffe forbeholdet, udtaler 24-årige Rina Ronja Kari, som er en af de tre spidskandidater for Folkebevægelsen mod EU.

Hun bemærker, at der er opbakning til at beholde samtlige fire forbehold, og tilføjer:

- Det er et kæmpe demokratisk problem, hvis vi afskaffer forbeholdene. Ved at vi holder os ude af bl.a.

euroen, holder vi fast i muligheden for at bestemme selv. Det er vigtigt for os.

Folkebevægelsen mod EU står til gengæld ikke så godt til parlamentsvalget, hvis det kun var de unge, der kunne bestemme:

- Det er klart, at når vi ikke har været så meget ude med vores budskab endnu, så er der heller ikke så mange unge, der tænker, at det er en mulighed at stemme på os. Men jeg vil gerne understrege, at hvis man vil have en sikker stemme for at bevare undtagelserne, så skal man stemme på Folkebevægelsen mod EU. Vi vil bl.a. bruge vores plads i parlamentet til at kæmpe for, at vi får en fair, lige og lang debat om forbeholdene, hvis de en dag skal til afstemning igen – det er helt afgørende for os. Derfor er vi faktisk ungdommens valg, konstaterer Rina Ronja Kari.



15. maj gik Ungdom mod EU på gaden for at markere, at EU smadrer retten til at strejke



Rina Ronja Kari samler underskrifter for folkeafstemning om Lissabon-traktaten ved Nørreport Station den 22. juni 2007

Fem rigtig gode grunde til at sætte X ved liste N ved EU-parlamentsvalget

*Troels Riis Larsen,
talsmand for
Arbejderpartiet
Kommunisterne, giver her
fem gode grunde til, at
partiet anbefaler at sætte
kryds ved
Folkebevægelsen mod EU
den 7. juni*



1) EU bestemmer stadig mere over dansk politik. Over 80 pct. af den tyske lovgivning er udmøntning af EU-love. Det er ikke meget

anderledes i Danmark, selvom regeringen og folketingsflertallet ikke vil lade EU-lovgivningsprocenten undersøge. Folkebevægelsen går imod at lade Unionen bestemme over danske forhold.

2) Hvis man er imod EU's nye grundlov, Lissabon-traktaten, og vil have en demokratisk afgørelse i form af en folkeafstemning med mulighed for at

stemme nej, som hollænderne og franskmændene gjorde i første omgang, iverne i anden, skal man sætte kryds ved liste N.

3) Hvis man er imod regeringens, folketingsflertallets og de store virksomheders plan om at udskifte kronen med euroen ved en folkeafstemning, skal man styrke Folkebevægelsen. Det samme gælder, hvis man ikke ser de danske forbehold udskiftet med ubetinget unionsbegejstring.

4) Unionen vil ikke bare være en økonomisk, men også en politisk og militær verdensmagt, der sammen med USA kan beherske verden. Hvis man er imod militarisering og flere krige som i Irak og Afghanistan og synes, at verden er større end EU, skal man krydse ved liste N.

5) Ingen af de øvrige partier eller lister ved EU-parlamentsvalget står for en konsekvent unionsmodstand. Liste N er også den eneste bredt sammensatte liste, der spænder fra borgerlige til venstreorienterede. Det er derfor muligt at stemme personligt på en kandidat, der nogenlunde matcher ens holdninger i øvrigt.

Forsvar undtagelserne og demokratiet!

Brug din stemme, styrk Folkebevægelsen mod EU 7. juni!

Er du en af de mange, der ønsker at bevare undtagelserne? Som ved, at det er sund fornuft at bevare kronen? Som ikke er indstillet på at sende Danmark ind i en eurozone, hvor arbejdsløsheden er højere og trygheden for almindelige mennesker mindre?

Synes du heller ikke, der er brug for et EU-militær? Mener du, det er en dårlig ide, at EU udvikler sig til en egentlig militær supermagt, der kan gå i krig uden FN-mandat? Vil du gerne bevare også denne undtagelse?

Er du en af de mange, der godt ville

have stemt om Lissabon-traktaten? En, der synes, at det irske nej skal respekteres?

Synes du heller ikke, EU skal bestemme alt?

Et godt valg for Folkebevægelsen mod EU's liste N betyder, at vi står styrket i de kommende års afstemninger. Så hav det i tankerne 7. juni. Husk at stemme, og husk, at et godt valg til Folkebevægelsen mod EU garanterer en effektiv indsats i kampen for at bevare undtagelserne.

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod EU's forretningsudvalgs møde i Vejle den 17. maj 2009.

Måling: Voksende opbakning til undtagelser

*Ny Rambøll-måling i
Morgenavisen Jyllands-
Posten viser stigende
tilslutning til de danske EU-
undtagelser og flertal for
nej til euroen*

Morgenavisen Jyllands-Posten har den 14. maj offentliggjort en meningsmåling foretaget af Rambøll Management/Analyse Danmark i perioden 4.-6. maj. Undersøgelsen viser stigende opbakning til de danske EU-undtagelser sammenlignet med en undersøgelse fra 7.-10. januar.

Flertal mod euroen

I januar var der flertal for afskaffelse af euro-undtagelsen (49,8 pct. for afskaffelse og 44,6 imod). Men nu ønsker 45,2 pct. at bevare undtagelsen, mens 43,7 pct. ønsker den afskaffet.

Flertal skrumpet mod militær- og retsundtagelse

Opbakningen til den militære undtagelse er faldet lidt fra 42 pct. til 40,1 pct., men modstanden mod undtagelsen er faldet endnu mere – fra 44,3 pct. til 40,4 pct. Så her står det næsten lige.

Opbakningen til den retlige undtagelse er vokset en anelse, fra 39,1 pct. til 39,7 pct., mens modstanden mod undtagelsen er faldet fra 46,5 pct. til 41,8 pct.

Ib Roslund



De europæiske arbejdere må stå sammen mod EU's arbejderfjendske krisepolitik

Arbejderpartiet Kommunisterne

Udtalelse til den europæiske aktionsdag 15. maj 2009

Der er god grund til at lave en fælles europæisk aktionsdag for faglige rettigheder. Det er nemlig ikke kun i Danmark, at vi ser de faglige rettigheder indskrænket til vittigheder og gummiparagraffer. Det er en ret udbredt praksis i hele Europa, og strejker og faglige kampe er daglige foreteelser på kontinentet.

Det er ikke mindst EU-lovgivning og EU-dikteret lovgivning, som protesterne vender sig imod.

Det er f.eks. EU's service-direktiv (også kaldet Bolkestein-direktivet), som åbner op for, at man kan tage til andre lande i EU og arbejde på den overenskomst, som gælder i ens hjemland. Et kontinentalt løntrykkeri-system.

Det er også EU, som prøver at afskaffe strejke- og aktionsretten, som det var tilfældet i Vaxholm-sagen, der skal danne præcedens.

EU's nyliberalisme trænger ind i alle medlemslandene og fører privatiseringer af den offentlige sektor med sig – og har ringere lønforhold og ydelser som en anden mærkbar konsekvens.

LO, S, SF, Ø m.fl. meldte fra til aktionsdagen i dag, selvom den var indkaldt af EFS, det såkaldte europæiske LO.

Begrundelserne var søgte. Formand for LO-Storkøbenhavn, Peter Kay Mortensen, med den begrundelse, at der ikke var opbakning, og at det ikke ville blive en bred politisk manifestation. Han lover dog (som fagtoppen altid gør), at næste gang, så ...

Hvis en fælles europæisk protest – med protester, der er forskellige i former og indhold, med forskellige konkrete krav i de forskellige lande, men som alle kæmper for de faglige rettigheder og alle kæmper med og for hinanden – ikke er bredt nok til Peter, så er der sandsynligvis ikke noget, der er det.



Ifølge sammenslutningen af europæiske faglige organisationer, ETUC, deltog der omkring 350.000 mennesker ved demonstrationer den 15. maj i fire hovedstæder, Bruxelles, Berlin, Prag og Madrid. 50.000 demonstrerede i Bruxelles (Billedet)

Men det er også det nemmeste for Peter, så kan han nemlig blive siddende i sin stol.

'Arbejder'partierne S, SF, Ø samt deres ungdomsorganisationer har umiddelbart ikke meldt ud, hvad grunden til deres fravær er – og det var måske for svært at komme med en god grund?

Anders Olesen, formand for Byggefagernes Samvirke i København, "havde gerne set en landsdækkende markering" til protesten i dag. Det forhindrer dog ikke, at han – uden at bruge tid på at trække vejret – samtidig stiller disse fraværende partier op som den nye regering, der skal kæmpes for i stedet for rigmandsregeringerne Fogh og Løkke. Men skal arbejderne slås for en opposition med nyliberal EU-politik, Anders, selvom sådan en opposition ikke vil slås for arbejderne?

For os i Arbejderpartiet Kommunisterne står det klart, at arbejderbevægelsen for at modgå disse angreb på både europæisk og dansk niveau må starte nu med at opbygge en enhedsfront mod krisen, mod krigene og mod reaktionen.

Det må være en bevægelse af arbejdere og unge, af sympatiserende og progressive intellektuelle – og ikke som

fagbevægelsen i dag en bevægelse, der er topstyret af pampere og Socialdemokratiet.

En sådan bevægelse, som udvikles i kamp mod de konsekvenser af krisen, som bliver lagt over på arbejderne, i kamp mod krigene, hvis brutale følger altid pålægges folkene, og gennem kamp mod reaktionen, terrorlovene, visitations-zonerne og så videre, kan lægge grunden til en helt anden verden – skabt nedefra, af de selv samme mennesker, som hver dag opretholder livet og produktionen for resten af samfundet.

APK siger ved denne europæiske aktionsdag:

Stem på Folkebevægelsen mod EU, Liste N, til parlamentsvalget d. 7. juni!

– der som konsekvent EU-modstander også imødegår nyliberale angreb og forsvarer de faglige rettigheder.

Vi bakker op om de krav, der går på gaden i dag:

Lige løn, lige arbejde!

Overenskomst for alle!

Forsvar strejkeretten!

Slagterimastodonten Danish Crown prøver kniven på slagteriarbejderne

En svinestreg fra Danske Svineproducenter

Danish Crown har bebudet lukning af en lang række slagterier i Danmark. I stedet skal der slagtes især i Tyskland. Ifølge presseforlydender foretages slagtingerne her af slagteriarbejdere med østeuropæiske lønninger.

Men allerede før disse lukninger er effektueret, følger Danish Crown meget timet op med yderligere angreb. Nu i form af krav om at lønningerne direkte må sættes ned med 20 %.

Hvis slagteriarbejderne ikke accepterer at få skåret 20 % af den udbetalte løn, truer Danske Svineproducenters formand Torben Poulsen med en ny

”genistreg”: Nemlig oprettelse af danske slagterier uden overenskomst, som så kan ansætte billig østeuropæisk arbejdskraft. Han nøjes ikke med krav om 20 % lønnedgang men har et perspektiv om 50 %.

Til DR udtaler Torben Poulsen:

- Polakker og rumænere og den slags folk er meget mobile og vil flytte derhen, hvor arbejdet er. Og så er de også parate til at arbejde for den løn, vi har råd til at give dem.

- Vi respekterer selvfølgelig de danske overenskomster, og derfor tager vi først en forhandling med vores medarbejdere på slagterierne for at se, om vi kan finde en løsning, hvor vi alle ved fælles hjælp kan få det økonomiske til at nå sammen. Kan vi ikke det, kan

løsningen være at hive nogle udenlandske medarbejdere herop.

Og svineformanden fortsætter:

- Så må vi lave et nyt selskab, som ikke har overenskomst og lade de udenlandske medarbejdere komme herop. Østaf-talen er jo ophørt 1. maj. Og så står vi i en situation, hvor det reelt kan lade sig gøre.

Han fremturer med kravet om en halvering af lønnen, hvis der fortsat skal være et slagterierhverv i Danmark.

Efter østaf-talen

Efter østaf-talens ophør den 1. maj har det været muligt for danske virksomheder uden overenskomst selv at bestemme, hvor meget de vil betale i løn til

Københavnske skraldemænd i aktion mod udlicitering

Omkring 100 af den kommunale renovationsvirksomhed R98's skraldevogne omringede mandag Rådhuspladsen i København

Det er den foreløbigt seneste protest imod, at Københavns Kommunes miljø og teknikudvalg fra 1. november har udliciteret dele af R98's hidtidige opgaver til et firma, som de aktionerende betegner som 'den største skurk' i renovationsbranchen med omkring 80 sager kørende imod sig i forskellige kommuner i landet.

City Renovation havde som de eneste budt på opgaven. Men tilbuddet var betydeligt dyrere end kommunens eget kontrolbud. Samtidig er det private firma dårligere end kommunen på områder som kvalitet og arbejdsforhold.

- R98 er et velrenommeret firma, der

har kørt godt i 100 år. Og så bliver det udliciteret til en mand, der er den største skurk, siger skraldemand Preben Jansen til Politiken.

- Han vinder licitationerne, og så ryger han ud igen, når det hele er kørt ned. Og ham har Københavns Kommune valgt.

Et hidtil fortroligt notat fra forvaltningen, nu offentligtgjort af Ritzau, viser, at kommunens eget tilbud var mellem otte og 13 procent billigere. Alligevel valgte et flertal i teknik- og miljøudvalget at stemme for kontraktindgåelsen med det private selskab.

- Kontroltilbuddet var lidt billigere og var bedre på kriterierne kvalitet og arbejdsmiljø, står der i det nu offentliggjorte indstillingspapir.

Skraldefolkene er rasende både over udliciteringens udfald og luskeriet omkring det.



De nedlagde arbejdet fredag og gik hjem i protest mod Københavns Kommunes beslutning, for så mandag at følge det op med skraldebil-demonstrationen ved Rådhuspladsen.

Hidtil har kommunens eget renovations-selskab, R98, stået for al afhentning af den københavnske renovation. Men for 5 år siden pålagde EU's privatiserings/udliciteringsregler Københavns Kommune at udlicitere opgaverne i privatiseringens hellkige nyliberale navn.

Samtlige partier i Borgerrepræsentationen med undtagelse af Enhedslisten stemte for den groteske udlicitering.



udenlandske arbejdere.

Østafतालens bortfald betyder, at arbejdere fra f.eks. de østeuropæiske EU-lande nu har adgang til det danske arbejdsmarked på lige fod med alle andre 'EU-borgere' - uanset om de kommer fra Polen, Tyskland eller Portugal. Østafतालens krav om arbejdstil-ladelser for arbejdere fra de nytilkomne EU-østlande, bortfalder hermed og gør landene pivåben for yderligere løndum-ping.

Skal de ikke betales efter danske tariffer, men efter aftaler i hjemlandene, går der kun een vej for danske arbejde: nedad!

I ly af krisen ser vi slagterimonopo-let i Danmark benytte sig af alle midler for at sikre sin maksimalprofit.

Denne klassiske og nederdrægtige kamp med at sætte arbejdere op imod hinanden som en skrue uden ende for de ansatte, er i første omgang blevet afvist af slagteriarbejdernes fagforening og karakteriseret som en provo-kation.

Kattelemmen

Der er ingen tvivl om, at vreden blandt slagteriarbejderne er stor, og at et sig-nal oppefra på landsplan om helt at lægge knivene en dag ville blive fulgt med glæde. Men det er ikke noget sådant topledelsen har i tankerne.

For godt nok er kravet om her og nu midt i en overenskomstaftale at kræve ændringer, og endda forringelser, blankt afvist og med rette beskrevet som provokatorisk. Men samtidig åbner fagforeningsledelsen en kattelem, som kan ende med at blive en ladeport ved kommende overenskomster, idet de allerede er begyndt at tale om mulighe-den for at gå med til en nul-løsning ved overenskomstfornyelsen.

hpj

Employer Branding

Omkring 100 kollegaer rejser sig. Vi står i cafeen, som Centrets spisested kaldes, men det er falsk alarm. Vi sætter os ned igen under lyden af meget nervøst fniseri. Jeg kan ikke se, hvad der udløste den falske alarm, men nu er den god nok. Vi rejser os igen op, så stille det kan lade sig gøre. De fleste bringer hænderne i en neutral position bag på ryggen.

Vores leder kommer side om side ind i cafeen med HKH (hendes kongelige højhed) prinsesse Benedicte.

Jeg har valgt en plads så langt til-bage i lokalet som muligt, hvorfor jeg på den ene side ikke har første parket til prinsessen, men til gengæld har et glimrende overblik over mine kolle-gaers udtrykkelige respekt og ære-frygt over den royale tilstede-værelse. Jeg er lidt forundret, fordi mine kollegaer i det dag-lige er rimeligt afslappede, når det gælder kongehuset, men den fysiske tilstedeværelse har ligesom haft en virk-ning. Det er nok også en kom-bination af ikke at ville skille sig ud i lederens nærvær.

Samme leder belærer os om, at det skam ikke er første gang, at Centret har en fysisk tilknytning til kongehu-set. Med dirrende stemme fortæller han:

- *Det var deres kongelig højheds egen far, kong Frederik, der lagde grundstenen og senere indviede Cen-tret.*

Personalet hvisker indbyrdes:

- *Hvor er han dog nervøs.*

Årsagen til toppen af den danske adels tilstedeværelse er, at Centret er det første plejehjem i Danmark, der skal gennemføre et kursus for de ansatte kaldet *Employer Branding*. Vi – omkring 100 deltagere – har måske en fornemmelse af indholdet, men vi aner ikke, hvad det præcis står for.

- *Der eksisterer faktisk ikke en ordret oversættelse af det, starter en af de fine konsulenter med at berolige os. Det viser sig at betyde noget i retning af arbejdsgiverens varemær-*

ke, ry eller image. Det vil sige, at vores inddragelse skal give det betydningen af at være arbejdspladsens image.

Facaden skal – på linje med lan-dets øvrige sammenlignelige institu-tioner – pudses af med det formål at tiltrække arbejdskraft til sosu-faget. Sosu'erne har selv i årevis vist ret-ningen for at gøre faget mere respek-tabelt: respekt for faget, flere hænder og mere i løn.

I dag står vi med et sæt hænder mere, men det sæt er vist ikke vant til andet end at bære blomsterbuketter. Det er vanskeligt at se dem tørre røv på en ældre mand.

Centrets *Branding* er heller ikke tænkt som en opfyldelse af sosu'er-nes krav. Centrets leder hjæl-per os med at få rettet fokus ind:

- *Undersøgelser viser, at det er attraktivt at arbejde i en virksomhed, der har et godt image, og som engagerer sig i det samfund, den er en del af. Det giver prestige, stolthed og arbejdsglæde, at man kan brande sig af, at man arbejder i en virksomhed, der er kendt for sit positive image.*

Vi skal igennem en treårig proces, hvor vi som personale skal løfte os selv op ved hårrødderne for at komme ud på den anden side med bedre engagement og humør – uden at have den mindste grund til det.

Prinsessen er for længst vendt til-bage til sine fjerne gemakker med sin hofdame. På Centret er lederen begyndt på sin afsluttende kommen-tar. Han forsøger på baggrund af en lettere dag – med gratis frokost oveni – at skabe en euforisk stemning:

- *Det her er vores, erklærer han med henvisning til Centret som arbejdsplads. Der er skabt en vis lyd-hørhed. Lederen fortsætter:*

- *Vi bør være bæret og stolte over, at prinsesse Benedicte har været her. Det er den største aner-kendelse af vores arbejde, vi kan få.*

...

Reno





15. maj
Gammeltorv i
København
Reportage og fotos:
SØ

15. maj fik København en ny daginstitution. Arbejdsløse bygningsarbejdere var blevet trætte af at vente på politikkerne og besluttede at tage sagen i egen hånd.

I løbet af dagen voksede en lille bygning op som et symbol på de minimum 11 institutioner, der mangler for at dække behovet. I takt med at de eksisterende bygninger forfalder mere og mere, stiger behovet for nybyggeri og renoveringer, og en fortsættelse af den nuværende politik vil føre til et sammenbrud.

Nogle af dem, der har mærket konsekvenserne af mange års laden stå til, er pædagoger og medhjælpere. Sammen med repræsentanter for de mange børn, der vokser op som burhøns, var de på Nytorv for at kræve bedre forhold og mere plads i institutionerne.

De mange børn blev underholdt med gøgl og balloner og hjalp til med at udsmykke den nye institution.

Aktionsdagen var et initiativ fra Den Europæiske Faglige Sammenslutning (EFS), hvor LO er medlem. Flere hundrede tusinde

arbejdere var på gaden i blandt andet Madrid, Bruxelles, Prag og Berlin. I Danmark valgte LO at skride fra arrangementet, en uge før det skulle gennemføres, efter eget udsagn pga. manglende tilslutning, men nok i virkeligheden af frygt for en stor protest mod EU's nyliberale politik kun tre uger før parlamentsvalget.

Heldigvis er solidariteten ikke død og begravet hos de københavnske arbejdere. Mange folk var i løbet af dagen forbi for at bakke op om aktionen. Både arbejdende og ledige kollegaer, kontorfolk i fine jakkesæt og turister, der genkendte problemerne fra hjemlandet, syntes, det var en fed aktion, der gjorde opmærksom på en vanvittig situation.

Stilladsklubben havde arrangeret demonstration fra Nørrebrohallen til Nytorv, der viste, at godt nok var det ikke en landsdækkende aktionsdag, men den var til at få øje på i København.



Ungdomshusdemonstranter frikendt

Politiet skal på anklagebænken

Politiet gennemførte et korstog mod de borgerlige rettigheder, da Ungdomshuset blev ryddet

Det tog mere end to år før demonstranter for Ungdomshuset, som blev masseanholdt ved politiets knibtangsmanøvre på Nørrebrogade 1. marts 2007 i forbindelse med den provokatoriske rydning af Ungdomshuset Jagtvej 69, endelig blev frikendt. Det skete den 15. maj, da Østre Landsret så sig tvunget til at stadfæste frifindelsen fra Byretten for 24 af de 47 demonstranter, der blev anholdt ved den lejlighed.

Selvom det var rigeligt dokumenteret allerede i Byretten, at ingen af de anklagede havde deltaget i sammenstød med politiet eller forøvet nogen form for ulovligheder, appellerede anklagemyndigheden alligevel til landsretten om at dømme dem for 'grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden' (Straffelovens § 134a).

Man forsøgte med andre ord at få dømt demonstrationsdeltagere, der forholdt sig passivt, da politiet angreb demonstrationen, dømt som kriminelle, simpelthen fordi de havde været der og givet udtryk for deres mening i en protest mod rydningen af Ungdomshuset.

Men frifindelsen er ikke nogen sejr for retfærdigheden. Der er ingen grund til at tro, at domstolene tager den slags hensyn. Hele sagen var fra start til slut en parodi. Selve den berygtede knibtangsmanøvre, hvor 47 blev anholdt, gjorde det umuligt for fredelige demonstranter at undgå at blive fanget af et politi, der var opsat på masseanholdelse. De anholdte havde passivt stillet sig ved kirkegårdsmuren til Assistens, det eneste sted det var muligt at opholde sig. "De kunne ikke komme væk og så ingen mening i at løbe da ingen havde

deltaget i urolighederne", som Forældre mod Politibrutalitet har udtrykt det.

De fleste blev derefter varetægtsfængslet på stribe på baggrund af en løgnagtig politirapport, skrevet af en vicepolitikommisær, der hævdede at de deltog aktivt i optøjer. Rapporten blev allerede ved varetægtsfængslingerne stærkt kritiseret. Senere har statsadvokaten vurderet rapporten og betegnet vicepolitikommisærens ageren som 'stærkt kritisabel'. Det var falske og løgnagtige anklager.

Derfor kunne de ikke dømmes i Byretten, men trods enstemmig frifindelse appellerede anklagemyndigheden alligevel.

Det har kostet langvarig varetægtsfængsling og mere end 2 år i et juridisk galehus for de fredelige demonstranter at benytte sig af deres såkaldt grundlovssikrede demonstrationsret.



Ingen politifolk er blevet anklaget eller dømt for falske vidneudsagn, ulovlige anholdelser eller magtmisbrug. Københavns Byret varetægtsfængslede 248 personer på et grundlag, der fik forsvarsadvokater til at kalde byretten et 'juridisk galehus'.

Et enkelt oplagt tilfælde af dokumenteret politivold, der nåede for retten, endte med frifindelse af betjente ved landsretten, efter at andre havde truet med at forlade politikorpset, såfremt deres kolleger blev dømt.

En opgørelse viser, at ud af mere end 800 anholdte i forbindelse med Ungdomshuset blev i sidste ende 65 dømt. Politiet rejste tiltale mod 112 af de varetægtsfængslede. Af disse blev 47 frifundet. Og det blev de kun, fordi der ikke kunne rejses den mindste tvivl om deres uskyld.

Politiet førte ikke bare krig mod den københavnske ungdom. Der blev også ført krig mod de borgerlige rettigheder og retfærdigheden.

Til

Statsadvokaten
for København og Bornholm
Jens Kofoeds gade 1, 3. Th
1268 København K

Fredag d. 1. maj 2009

Klage vedrørende urigtige politirapporter efter rydningen af Ungdomshuset 1. marts 2007.

I forbindelse med statsadvokatens svar af 15. april 2009 på 12 forsvarsadvokaters klage over vicepolitikommisær Sten Gert Christensens urigtige politirapport af 2. marts 2007 ønsker jeg at indgive en klage over en række af øvrige urigtige politirapporter efter rydningen. Det er for længe siden fremkommet, men er nu også offentligt kendt i pressen, at der foreligger adskillige samstemmende og næsten enslydende rapporter efter rydningen af Ungdomshuset omhandlende masseanholdelser. Eksempelvis fra Fyensgade 1. marts 2007, Griffenfeldsgade om formiddagen 1. marts 2007, samt natten mellem 2. og 3. marts på Jagtvej – den såkaldte "Dæksag". Såfremt der findes andre rapporter med samme eller tilsvarende ordlyd, ønsker jeg også disse undersøgt.

De samstemmende og enslydende formuleringer i adskilligt urigtige politirapporter, angiver at anholdende betjente var "100 % sikre" på (eller anden tilsvarende "sikker" formulering), at de anholdte havde gjort sig skyldige i deltagelse i urolighederne efter rydningen af Ungdomshuset. Det uanset om de betjente, der står angivet som anholdende, reelt ER de anholdende betjente, eller om de blot er overordnet de reelt anholdende betjente. Eller om de rapportskrivende betjente befinder sig et sted, hvor de kan se, hvad de anholdte foretager sig.

Så vidt jeg er bekendt, har ingen af rapporterne ført til domsfældelse. Jeg er tværtimod bekendt med, at samtlige fra masseanholdelsen på Griffenfeldsgade fik tiltalefrafald, at "Dæksagen" fra Jagtvej førte til frifindelse i byretten for alle tiltalte, og at dommen ikke blev anket fra anklagemyndighedens side, bl.a. pga. misvisende, urigtig og mangelfuld bevismateriale fra politiets

Klage: 1-2-3 mange løgnagtige politirapporter

side. Herunder et billede af 44 dæk (dokumenteret ved Merete Stagetorn) på Jagtvej. Billedet var taget næstfølgende formiddag ca. kl. 09.00, selvom politividner forklarede i byretten, at mere end 70 dæk blev flyttet om natten for at sikre fortsat patruljering. Som tilskuer til retssagen spørger man sig selv, om "de", som har taget billedet, har flyttet dæk ud på kørebanen igen?

I sagen fra Griffenfeldsgade dokumenterede politiet formodet brostensopgravning med et billede af en bunke brosten ved Bellahøj Station. Betjenten, som "så" de brostensopgravende anholdte, befandt sig på Stengade bag den daværende tæt bevoksede Folkets Park. Uafhængige vidner fra områdets butikker og lejligheder angav, at ingen af de anholdte gravede brosten op.

Det forekommer utænkeligt, at enkelte betjente uafhængigt og uden godkendelse fra ledelsen i politiet har udfærdiget rapporter med omtalte "sikre" og enslydende formulering.

Jeg ønsker at indklage disse omtalte rapporter for statsadvokaten, samt undersøgt, hvorvidt politiets ledelse har kendt, godkendt og eventuelt koordineret disse rapporter. Det krænker i høj grad retsfølelsen og svækker i særdeleshed tilliden til politiet, idet særligt rapporten fra masseanholdelsen på Nørrebrogade 1. marts 2009 – den såkaldte "knibtangsmanøvre" – har været fremlagt for både By-, Lands- og Højesteret i afprøvelsen af varetægtsfængslingerne. Dette endda sammen med en video-

dokumentation, der angav, at langt de fleste anholdte var at finde ved Assistens kirkegårdsmur både før og under anholdelsen, *uden* at deltage i urolighederne. Jeg er klar over, at sagen verserer i Landsretten og endnu ikke er afgjort ved dom. Det er dog værd at bemærke, at alle 26 blev frifundet i Byretten af en enig domsmandsret.

Jeg ønsker også i denne forbindelse undersøgt, hvorvidt politiets ledelse efter urolighederne 16. december 2006 og masseanholdelsen, som i denne forbindelse ikke førte til masse-varetægtsfængslinger, har forsøgt at "sikre" sig "beviser", der kan føre til varetægtsfængslinger af anholdte efter rydningen 1. marts 2007.

Slutteligt vil jeg påpege, at politiets "præventive" indsats før rydningen af Ungdomshuset giver et meget uheldigt billede af, at man fra politiets side anså det for påregneligt, at såfremt man deltog i en demonstration i sympati for Ungdomshuset, kunne man blive anholdt. Forud for rydningen uddelte politiet flyers på mange offentligt tilgængelige steder på Nørrebro, f.eks. cafeer og lignende, samt orienterede på skoler i området om, at såfremt man deltog i demonstrationer, kunne man påregne/risikere at blive anholdt.

Hvordan kan politiet orientere/advare om anholdelse i forbindelse med demonstrationsdeltagelse? Havde det ikke været relevant at orientere om, hvordan man kan deltage lovligt, og hvornår man er deltager i uroligheder?

Der foreligger en meget klar Højesteretsdom fra 1996, der angiver præcist og udtømmende, hvornår man er deltager, og hvornår man er tilskuer. Med hvilken hjemmel har politiet ret til advare mod egentlig demonstrationsdeltagelse, og var der i forvejen lagt en strategi om at anholde alle, der måtte befinde sig på gaden, og som havde sympati for Ungdomshuset?

Der findes ikke lovgivning om "sindslag" eller holdning, og der er fortsat en grundlovssikret ret til at demonstrere.

Der tegner sig desværre et billede af et politi forberedt på at anholde og varetægtsfængsle alle, der måtte demonstrere i denne forbindelse – uanset kriminelle forhold eller ej. Denne beskrevne "præventive" indsats underbygger, at der fra politiets side var planlagt masseanholdelser, der skulle føre til varetægtsfængslinger uanset omstændighederne. Hvorfor ellers denne advarsel?

Jeg henviser også til politipersonalets fagblad, som efter rydningen kaldte indsatsen efter rydningen en "oprejsning" fra 1993. Det er ikke et kønt billede, det tegner af politiets indsats. Politiets virkeområde er ikke, så vidt jeg er orienteret, hverken "hævn" eller oprejsning, men alene opretholdelsen af lov og orden.

På vegne af
"Forældre mod politibrutalit"
 Lisbeth Bryhl



Klimasyndere forbereder topmøde!

Af Not Your Business-Initiativet

Hvis man tror, at det er videnskabsfolk eller andre sagkyndige og uafhængige instanser, som forbereder det store klimatopmøde i København til december, kan man godt tro om igen.

Det er de store klimaforbrydere selv, som tilrettelægger det

Den 24.-26. maj arrangerer Copenhagen Climate Council et klimatopmøde for store virksomheder, World Business Summit on Climate Change (WBSCC).

Mange af aktørerne i topmødet har allerede en yderst beskidt baggrund i deres indsats for klimaet.

Klimaet er grundlaget for vores alle sammens eksistens og bør derfor ikke ejes af nogle få individer. Initiativet Our Climate Is Not Your Business vil ikke acceptere den internationale forretningsverdens udemokratiske forhandlinger, som fortsat bygger på en destruktiv vækstfilosofi.

Duke Energy for eksempel

Duke Energy Corporations øverste chef er en del af Copenhagen Climate Council, der arrangerer topmødet. Så sent som i 2008 blev Duke Energy den 13. største udleder af luftforurening blandt erhvervslivet i USA, da de mere end fordoblede deres udledning af giftige kemikalier til 40 millioner kilo om året.

Indtil 2002 var de medlemmer af Global Climate Coalition, en af USA's mest højlydte og aggressive fortalere for ikke at reducere drivhusgasudledninger. Da Kyoto-aftalen blev vedtaget, reagerede Global Climate Coalition på truslen om global opvarmning ved at sponsorere en reklamekampagne til 13 millioner dollars mod enhver aftale om reduktioner i drivhusgasser.

Duke Energy blev i 2006 stævnet af staterne New York, New Jersey, Connecticut og Ontario i samarbejde med to miljøgrupper. Søgsmålet var anlagt



mod syv af Duke Energys kulkraftværker på baggrund af, at forureningen fra kraftværkerne i USA fører til 2.750 dødsfald om året og koster skatteyderne fem milliarder dollars om året i udgifter til sundhedsvæsenet og klimagenopretning. Duke Energy hævder på deres egen hjemmeside, at de arbejder for at øge deres brug af kul og atomkraft, og de deltager aktivt i lobbyen American Coalition for Clean Coal Electricity.

Uacceptabelt

- Det er helt uacceptabelt, at den danske regering inviterer den slags mennesker til at forhandle en klimaløsning! udtaler Mads, der er medarrangør af protesterne mod WBSCC.

- Her er jo helt tydeligt tale om et selskab, der har tjent styrtende med

penge på at skabe den her krise, og nu inviterer man så brandstifteren til at slukke branden! Vi mener, at det må være op til almindelige menneskers organisationer – fagforeninger, miljøorganisationer og ansvarlige forskere – at finde en løsning på den her krise. Det vil vi ikke overlade til selskaber som Duke Energy.

Gruppen Our Climate Is Not your Business forbereder lige nu protester mod topmødet. Vi inviterer alle til at tage del i vores demonstration den 24., så skaberne af krisen ikke igen får lov til at sætte dagsordenen til topmødet i december. Vores fælles klima er ikke en vare, man kan tjene penge på – det er grundlaget for vores fortsatte eksistens og tilhører derfor os alle!

Demonstration og aktion mod lobbyisternes forberedende topmøde

24. maj 2009

kl. 14

fra

Christianshavns

Torv

Arr.: Our Climate Is Not
your Business



20 år med Enhedslisten

Af Klaus Riis

Enhedslisten fyldte 20 år og fejrede behørigt sig selv i forbindelse med dets årsmøde 8.-10. maj. Men er der så meget at fejre?

Afslutningstalen på Enhedslistens jubilæums-årsmøde blev holdt af en af de nye folketingskandidater Christine Lundgaard, der er opstillet på hvad der regnes som en sikker plads.

Hun afsluttede med at lykønske partiet, hvor hun samtidig satte det ind i en speciel historisk sammenhæng:

”Kæmpe tillykke til os alle sammen med de 20 år. 20 år er ingen alder. Men vi fylder heller ikke BARE 20 år. Man kan også sige tillykke med de 100. For Enhedslisten vokser ud af en tradition og af kampe, som er mere end 100 år gamle. Det er snart 100 år siden, at feministen og arbejderlederen Marie Nielsen grundlagde den progressive venstrefløj, som for 20 år siden forenede sig og blev til Enhedslisten. Vi er bare et moderne ansigt på socialisme i dag. Vi er et åbent ansigt. Der smiler.

Men ingen skal ikke glemme, at vi også har en knyttneve”

Historisk niche

Bag beskedenheden ”Vi er bare et moderne ansigt på socialisme i dag” skjuler sig en særlig opfattelse af den danske revolutionære bevægelses og arbejderbevægelses udvikling. Marie Nielsen var vigtig skikkelse i opgøret med den socialdemokratiske reformisme under 1. verdenskrig (i lighed med bl.a. Gerson Trier og Martin Andersen Nexø) og spillede en ikke uvæsentlig rolle omkring dannelsen af Danmarks Kommunistiske Parti. Hun sluttede sig imidlertid til trotskismen og den anti-kommunistiske falanks i slutningen af 1920’erne, og havde ingen indflydelse på udviklingen af venstrefløjen og den revolutionære bevægelse indtil hendes død i 1951.

At gøre Marie Nielsen til grundlægger af ”den progressive venstrefløj” er

en tilsnigelse, selvom der kan være en pointe i at gøre hende til Enhedslistens ikon og ideologiske urmoder, i og med at Enhedslisten af i dag har et mindst lige så uafklaret forhold til, hvad socialisme egentlig er som Marie Nielsen i sin tid.

Hvorfor stopper Enhedslisten egentlig 100 år tilbage? Var der ingen ’progressiv venstrefløj’ før Marie? De første skridt til den moderne arbejderbevægelse og socialistiske bevægelse i Danmark blev taget helt tilbage i slutningen af 1840’erne af Frederik Dreier og voksede sig stærk med Pio og Brix og deres generation. Grundlagt. Andersen Nexø og Marie Nielsen var tredje generation af danske socialister.



Enhedslisten imod Hizb ut-Tahrir

’Socialismens moderne ansigt’

Nok om det: Påstanden om at Enhedslisten ’bare’ er socialismens moderne ansigt skal også tages med et gran salt, al den stund Enhedslisten ikke er afklaret om, hvad socialisme er, eller har et program for et socialistisk Danmark eller vejen dertil. ’Socialismens moderne ansigt’ er et stort spørgsmålstejn. Een stor forvirring. For Enhedslisten har undgået at lægge sig fast på en afklaret strategi – reformistisk eller revolutionær. Partiet ønsker at gå både på et reformistisk og et revolutionært ben. Deri ligger der måske en arv fra trotskismen og 1960’ernes og 70’ernes ’nye venstre’ – men et sådant projekt er umuligt og kan kun holde så længe bukserne er brede nok og klassekampen ikke skærpet nok.

De, der kan huske længe nok tilbage til at have oplevet Enhedslistens start, da den blev til som en sammenslutning mellem tre større eller mindre fallitboer på den daværende venstrefløj – Ven-

stresocialisterne, DKP og SAP – at socialismens moderne ansigt dengang hed Mikhail Gorbatsjov. Hans kapitalistiske politik støttede man begejstret. Den allermest begejstrede Enhedslistegorbatsjovist hed Ole Sohn og blev SF’er.

I dag personificeres ’socialisme’ for Enhedslisten – udover af Johanne Schmidt-Nielsen, det tætteste Enhedslisten har været på en formand - vel nærmest af en sammensmeltning af Hugo Chavez og Helle Thorning-Schmidt, partiets statsministerkandidat, hvis post man vil sikre, så længe man har mandater til det.

Nødvendigt at komme videre end til Ø

Hvad strategien angår, vil man nærmest stemme sig til en moderne nyliberal socialisme gennem et socialistisk flertal af S-SF-EhL i folketinget. ’Arbejderflertals’-strategien’, som det blev kaldt af det reformerte og revisionistiske DKP, hvorfra Enhedslisten også bærer på en tung arv.

Den revolutionære kommunisme, repræsenteret ved Enhedslistens start af DKP/ML, indgik ikke i Enhedslisten, fordi marxist-leninisterne var overbeviste om, at det snart ville udvikle sig fra et valgsamarbejde mellem partier til et egentligt parti med et uafklaret og ikke-revolutionært grundlag.

Det er decideret urigtigt, når historikeren Thomas Clausen i sin gennemgang af Enhedslisten gennem tiden skriver:

”Senere ønskede Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister (DKP/ML) også at blive optaget, men blev afvist som organisation.”

DKP/ML søgte aldrig som parti om optagelse i Enhedslisten, og anbefalede ikke – frem til splittelsen af dette parti i 1997 – at stemme på liste Ø ved valgene, for ikke at understøtte reformistiske illusioner. Samme holdning har APK haft gennem årene.

Det er nødvendigt at komme videre end til Ø. Udover og videre – med et revolutionært alternativ.

En ny generation i klassekampen – og gammel parlamentarisme i Enhedslisten

Enhedslisten ynder at fremstille sig som både et ungt parti og ungdommens parti. Men passer det sidste?

Selvom jeg kan føle mig lidt glamlere på måder, jeg ikke har gjort før, er jeg med mine 26 år stadig rimelig ung i gårde – og i politiske sammenhænge har jeg oplevelsen af at være med i en tid, hvor det rykker. En tid, hvor 30 millioner gik på gaden mod krige, hvor velfærdsdemonstrationer samledes om folkelige krav, og hvor et ungdomshus ikke var mursten og mørtel, men noget, man stod på Nørrebrogade kl. 3 om natten og var en organisk del af.

Der er flere bevægelser, og tilsammen har de skabt grobund for mere. Det er bevægelser, der, når den økonomiske krise nu rammer Danmark hårdt, kan lægge et fundament for en enhedsfront mod krisen, mod krigene og mod reaktionen.

De 15-20-årige er oftest den største gruppe til manifestationer, og de har med optimisme og frygtløshed stået over for både pressens skriverier og politiets knipier.

Enhedslisten forsøger med deres årsmøde så at præsentere et 'generations-skifte', en fornyelse og profilere sig som 'ungdommens parti'.

Da Enhedslisten som oftest stiller sig på pressens, politiets og borgerskabets side, kan jeg ikke lade det gå ukommenteret hen, og jeg vil prøve at trække nogle eksempler frem – ikke mindst fordi Enhedslisten lider kraftigt af den lidelse, der kaldes *'Reformistisk kort-*

tidshukommelse'.

Sådan en lidelse er en farlig, hvis ikke den bliver diagnosticeret og behandlet rigtigt, og kan fortsætte et langt sygdomsforløb med opportunisme og højredrejning, og med bevægelsesdød til følge.

Det seriøse parti

Det var køligt i den marts måned, hvor ungdomshuset blevet ryddet og revet ned. I sådan en tid var det rart, vi kunne stimle sammen og varme hinanden med gode argumenter og lette trykket ved at



udveksle historierne om politi-vold, folk, der blev overfaldet af politi på gaden, folk, der var blevet fængslet (der var MANGE), folk, der var blevet tævet af politiet i fængslet – og ikke mindst hvor den næste demo/reclaim/fest/møde og anden samling af bevægelsen senere på dagen og på morgendagen ville være.

Vi mødtes hver torsdag, og vi skrev historie sammen, da adressen Grøndalsvænge 13 blev landskendt under navnet G13.

I dagene lige efter rydningen gik vi byen tynd, vi fik nye venner om dagen og om natten, snakkede med de gamle venner undervejs, og vi stod sammen.

Vi vidste fra mund til mund, hvad der skete, at vi på gaden var én – over for et repressivt system – og vi vidste godt, at pressen var én stor løgn.

Vi vidste det, når vi gik forbi spisesedlerne fra EB og BT, vi råbte det, når vi så TV2-News sammen i 'pauserne', og vi vidste det i de allermørkeste kroge af vores hjerter, når Per Larsen

og Flemming Sten Munch gang på gang fik taletid til at sprede løgne, og pressen bare nikkede, bekræftede og bestyrkede.

Da var det, at Enhedslisten måtte ud og markere sig som et 'seriøst' parti og tage afstand fra stenkastning og demonstranternes vold.

Noget så useriøst som at tage afstand fra politiets vold, fra statsmagtens vold og fra pressens 'vold' lå dem ikke på sinde.

Noget så 'uansvarligt' som at sætte deres 'seriøsitet' ind i en kontekst og ind i den konkrete klassekamp, der bølgede i gaderne, var ikke aktuelt.

Eller var det netop det?

Hver gang en ungdomsbevægelse har markeret sig og antaget nogle af de militante former, der, som en del af helheden, skal til for at vinde i mange klassekamps-spørgsmål, trækker Enhedslisten konsekvent og absolut i modsat retning.

De fordømmer demonstranter i pressen, de spiller 'snedige' og henviser til 'folkefølelsen' i bevægelsen og sværter al militans til.

De hæver sig over virkeligheden og tager abstrakt og etisk/moralsk afstand fra 'politisk vold' og dermed modstands-kampen 1940-45, Vietcong, Iraks modstandskamp og UTALLIGE andre eksempler, hvor militans ikke bare er et middel, men er det centrale til at opnå noget som helst.

Lad de hellige Ø-folk beholde den småborgerlige religion, men lad os ikke give dem lov til deres dobbeltspil i bevægelserne.

'Bevægelsernes parti'

Anderledes kraftigt, helligt og 'seriøst' forholder det sig med fordømmelser af Danmarks fortsatte krigsdeltagelse og besættelse af Afghanistan og krigen mod Irak.

Ligesom i spørgsmålet om Israel-Palæstina, hvor fokus og 'presse-taktik' fra Enhedslistens side består i at problematisere modstandskampens brug af militære midler, at de tillader sig at

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

kæmpe mod en besættelsesmagt i sig selv, og at flere af dem oven i købet tillader sig at være muslimer – og at sådanne religiøse kræfter ikke kan støttes.

I den hjemlige anti-krigskamp er det lykkedes at kvæle en anti-krigsbevægelse, så vi nu, når Nej til krig indkalder en gang om året, er et atom af tidligere tiders demonstrationer.

Enhedslisten spillede igen deres dobbeltspil og havde en anti-krigsmaske på, så længe det var nødvendigt for at bevare troværdighed. Da bevægelsen så tabte lidt momentum og Enhedslisten kunne sætte sig totalt på ledelsen af Nej til krig, blev denne en medlemsorganisation og et redskab for Enhedslisten som parti. En organisation, man kunne rekruttere til partiet fra og bruge til at understøtte Ø og SF i deres parlamentariske spil.

Selvsagt er en anti-krigsbevægelse, der gennem Ø og SF skal understøtte en S-ledet (krigs)regering, en bevægelse, der laver så lidt som muligt, og en bevægelse, der spreder mismod og falske modsætninger.

Med Ø-årsmødets udstukne direktiv om en fredet S-regering står det klart, at Nej til krig kun vil gå på gaden til marts næste år, hvis de er absolut tvunget til det af kræfter inden for bevægelsen, og at Ø ligesom de sidste år IKKE vil arbejde for en god og bred manifestation.

Bevægelsen er da også godt gennemsyret af defaitisme oven på Enhedslistens flerårige ledelses-dominans, så en endelig død vil ikke få mange til at studse.

Det bør stå klart, at hvis man så entydigt freder en S-regering, må man som PARTI bevidst og målrettet lægge bevægelser ned på stribe – men det vil ikke forhindre 'bevægelsernes parti' i fortsat at profilere sig som et sådan.

Slingrekursens parti

En helt aktuel politisk kamp er EU-parlamentsvalget den 7. juni.

EU bærer et hovedansvar for de kriser, vi er inde i nu. Unionens nyliberale politik har slået medlemslandenes

offentlige sektorer godt og grundigt. Samtidig har EU helt konkrete tiltag i bagagen vendt mod ungdommen og arbejderklassen, som service-direktivet og Vaxholm-sagen fra Sverige viser det.

Mange unge står i en situation, hvor især erhvervsuddannelser hører fortiden til, og problemet er ikke deres skyld. De gik i 7. klasse, dengang en læreplads var til at få.

For kampen imod EU, for at få DAN-MARK UD AF EU, er der kun én liste, man kan sætte en stemme på – nemlig liste N, Folkebevægelsen mod EU.

En bevægelse, der i sit grundlag konsekvent vender sig imod EU, og som arbejder i parlamentet – mod parlamentet.

Enhedslisten fører en slingrekurs, hvor partiet på den ene side ikke vil



overlade Folkebevægelsen til andre og mere kompetente folk og derved miste grebet om bevægelsen, mens det på den anden side samtidig har kandidater opstillet helt fremme i feltet på den EU-positive Junibevægelses liste. Det er en bevægelse, som IKKE vender sig mod EU, men tværtimod arbejder for illusionen om 'et andet EU'.

Enhedslisten arbejder altså både for og imod EU, en slingrekurs, der har været der længe. Pro-EU-udtrykket bliver nu yderligere styrket med årsmødets beslutning om at frede en S-regering og derved S-politikken, der som bekendt er 200 % pro-EU.

Mængden af nyliberal politik og EU-traktater kørt igennem af S-regeringen lagde grundlaget for VK(O)-regeringens politik og stod IKKE i modsætning til denne.

Bliv hjemme-partiet

Sådanne taktiske parlamentariske manøvrer får selvfølgelig konsekven-

ser, hvor Enhedslisten ellers er til stede. Et godt aktuelt eksempel var aktionsdagen for faglige rettigheder den 15. maj i år, indkaldt af Det Europæiske LO mod den nyliberale krisepolitik med at lade de arbejdende og de sociale budgetter betale for at redde banker og profitter, som unionen og medlemslandenes regeringer har gennemført.

Nogle få dage før aktionsdagen sprang S, SF, Ø, LO og alle andre fra med et reformistisk og derfor parlamentarisk udgangspunkt.

Det lykkedes ikke at slå aktionsdagen helt ned, og nogle protester blev gennemført med sunde politiske budskaber om '*Lige løn, lige arbejde*', '*Overenskomst for alle*' og '*Forsvar strejkeretten*'.

Disse krav var blandt dem, som Enhedslisten ikke kunne støtte op om – og hvorfor nu det?

Fordi aktionsdagen kommer på et tidspunkt, hvor der er tre uger til EU-parlamentsvalget, og SF og S, og derfor også Enhedslisten, var bange for, at de to ting ville blive kædet sammen. Og med god grund.

For Enhedslisten er det vigtigere, at en S-kritisk linje, om end den ikke engang er direkte formuleret, ikke kommer til udtryk på en faglig aktionsdag som den 15. maj, end at mobilisere for arbejdernes faglige rettigheder i Europa.

Parlamentarismen afgørende

Parlamentarismen er det afgørende for alt Ø-arbejde og har også været gennemgående for deres arbejde i fagbevægelse og velfærdsbevægelse. At få en S-regering tilbage, lige meget hvad, skinner igennem i alt, hvad fagbevægelsen foretager sig, med fuld støtte fra Ø og SF.

F.eks. kunne store velfærds-manifestationer, der kom som initiativer nedefra, tillades i perioden op til sidste folketingsvalg, hvor LO endda kunne finde ud af at organisere busser, skilte og alt muligt andet smart.

I overenskomst-konflikten foråret 2008 kunne en enkelt samlet eller bare tilnærmelsesvis samlende demonstrati-



on ikke stables på benene, og LO så sig passivt til, mens sosu'er og andre kæmpede, sloges, råbte og skreg på mere i løn og flere hænder til den offentlige sektor fra alle deres arbejdspladser Danmark over.

I sådan en situation ville en manifestation nemlig have betydet noget andet, noget bedre, og noget konkret politisk for ungdommen og arbejderklassen.

Råd til en kæmpende generation

Der er mange flere eksempler og dykke ned i. Jeg vil ikke grave mere for den her gang, men give nogle råd til en ny kæmpende generation.

- Kend jeres venner og jeres fjender på handlingerne(eller passiviteten) i de situationer, hvor handlinger betyder noget.

- Gå på gaden, slås, kæmp for, hvad der gælder, og lad ikke knivene i ryggen sprede mismod – det er alt sammen en del af klassekampen, og baghold og ryg-stikkeri er bare et af de beskidte våben.

- Tro på jer selv, jeres ret til at ændre den verden, I skal være en del af de næste mange år, og tro på fællesskabets og kollektivets styrke. Det vil aldrig være gennem parlamentet eller de parlamentariske partier, at forandringen kommer, den kommer fra os selv.

/Martin

Om starten på Operation Sejr

DOKUMENTATION

Udtalelse fra Det Islamiske Emirat Afghanistan (Taliban)

I Allahs, den nådiges og barmhjertiges navn.

1. Eftersom USA og NATO har besluttet at sende ekstra tropper til Afghanistan, føler afghanerne også et behov for som modsvare at igangsætte hurtige og stærke operationer som en del af deres kamp for at forsvare sig selv og befri Afghanistan.



2. Den 30. april 2009 vil Det Islamiske Emirat Afghanistans mujahidiner indlede den nye Operation Sejr i hele Afghanistan. Denne operation vil omfatte baghold, offensiver, eksplosioner og martyr- og overraskelsesangreb. Målene for operationen vil være invasionsstyrkernes militære enheder, diplomatcentre, mobile konvojer samt højtstående embedsmænd i marionetadministrationen.

3. Det Islamiske Emirat Afghanistan opfordrer endnu engang alle militære, sikkerhedsmæssige og administrative

embedsmænd i marionetstyret i Kabul til at afholde sig fra at arbejde for denne slaveadministration og i stedet hjælpe mujahidinerne. Hvis ikke de kan gøre det sidste, så må de i det mindste indstille deres arbejde indtil oprettelsen af en ægte islamisk regering, ikke længere støtte de vantro invasorer og ikke med deres tjenester forlænge besættelsen af vort elskede Afghanistan.

4. Det Islamiske Emirat Afghanistan advarer igen private entreprenør- og transportfirmaer, "contractors", ejere af køretøjer og chauffører, der bygger militære anlæg for de vantro invasorer og deres interne slaver og transporterer militært udstyr, brændstof og andre logistiske varer, om, at de helt skal stoppe deres ydelser til de amerikanske invasorer og deres marionetadministration, fordi sådanne ydelser til de vantro og marionetadministrationen skader islam og fædrelandet, styrker fjenden og forlænger besættelsen af Afghanistan.

Hvis ejere af og arbejdere i bygge- og transportfirmaer – trods gentagne advarsler – fortsat foretager fornævnte upatriotiske og uislamiske gerninger, så vil mujahidinerne skride ind over for disse utilladelige handlinger. Hvis der sker noget med dem som et resultat af disse aktioner fra mujahidinernes side, så vil ansvaret ligge hos dem selv.

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog fra Statement regarding the start of new Nasrat (Victory) operations, Theunjustmedia.com, 29. april 2009.

Fordøm angrebene på 1. maj demonstrerende i Iran!

Af Irans Arbejderparti (Toufan)

*Præstestyret i Teheran
slog hårdt ned på 1. maj-
manifestationer*



1. maj 2009 samlede arbejdere i Laleh Park i Teheran for at fejre arbejderklassens internationale kampdag, da de brutalt blev angrebet af Den Islamiske Republik Irans sikkerhedsstyrker og efterretningsfolk sammen med uniformeret og civilklædt politi. De undertrykkende sikkerhedsstyrker prøvede på at sprede de 2000 arbejdere, der allerede var i parken, og stoppe 1. maj-demonstrationen, før den kom i gang. Mange aktivister blev pryglet hæmningsløst og såret af politiet. Sikkerhedsstyrkerne og efterretningsvæsenet arresterede mere end 150 arbejderaktivister, mænd og kvinder.

I år var 1. maj-mødet støttet af adskillige uafhængige arbejderorganisationer og arbejderrettighedscentre. Organisationskomiteen havde udført en omfattende agitation og propaganda op til denne begivenhed. Flere dage før fejringen havde Den Islamiske Republik Irans sikkerhedsstyrker truet arbejderaktivisterne og ringet til aktivisters familier for at forhindre 1. maj-mødet. Desuden blev sikkerhedsstyrker med base på adskillige større virksomheder og fabrikker anbragt i parken for at identificere deltagerne. Politiet tog fotos af de folk, der samledes i parken. Også 1. maj-demonstrationen i Sanandaj blev angrebet af bøllerne fra Den Islamiske Republik, og seks aktivister blev arresteret.

I kølvandet på disse angreb på 1. maj-aktiviteter stormede Den Islamiske Republik Irans politi Metalarbejdernes Fagforening i Teherans forbruger- og husvildekooperativer og arresterede adskillige medlemmer.

Irans Arbejderparti (Toufan) fordømmer på det kraftigste disse angreb på 1. maj i Teheran og Sanandaj. Vi forlanger øjeblikkelig og betingelsesløs frigivelse af de fængslede. Vi kræver løsladelse af

alle politiske aktivister og arbejderaktivister fra Den Islamiske Republiks fangehuller.

Faglig kamp i Iran

I de seneste år har arbejderaktivisterne været i stand til at danne uafhængige fagforeninger efter mange års hård og konstant kamp mod Den Islamiske Republik Irans kapitalistiske regime. Siden 1980 har det islamiske regime plaget, undertrykt, gennemtævet og fængslet de arbejdere, der forsøgte at organisere uafhængige 1. maj-fejring. Det kapitalistiske iranske regime har ulovliggjort dannelsen af uafhængige fagforeninger. De aktivister, der har prøvet på at danne frie og uafhængige forbund, er blevet tortureret, fængslet og tilmed pisket offentligt. Mansour Ossalou, Mahmoud Salehi, Ali Nejatah, Farzad Kamangar og mange andre er blevet fængslet som følge af sådanne aktiviteter.

Adskillige uafhængige fagforeninger og arbejderrettighedscentre arrangerede 1. maj-mødet 2009 i Teheran. Som svar på den nye udvikling har det islamiske regime intensiveret undertrykkelsen af arbejderaktivister. 1. maj 2009 brugte politiet knipler, elektrochok og peberspray mod arbejderne forsamlet i Laleh Park i Teheran. Fængslede fra forskellige aldersgrupper blev anbragt i det berygtede Evin-fængsel. Familierne til de fængslede, der kontaktede Den Islamiske Revolutionære Ret, fik at vide, at myndighederne havde opstillet en kautionssum på 50-100 millioner tomans (300.000-600.000 kroner) for midlertidig løsladelse af hver enkelt af de fængslede.

Den Islamiske Republik Irans kapitalistiske regime har aldrig anerkendt eller respekteret arbejdernes ret til at danne deres organisationer, til at samles eller strejke. Tværtimod har regimet ved at følge diktaterne fra Verdenshandelsorganisation (WTO) intensiveret krænkelsen af selv de mest grundlæggende rettigheder for arbejdende mænd og kvinder i Iran. I Organisationskomiteens 1. maj-erklæring nævnes en del af rettighedskrænkelsen og undertrykkelsen af arbejdernes aktiviteter:

"Vi fejrer 1. maj, mens det kapitalisti-

ske system er i en dyb hængedynd af økonomisk krise og lægger krisens byrder over på ryggen af arbejderne over hele verden ... Ekstremt lave lønninger, masselukninger og fyringer, pålægning af midlertidige kontrakter... sådanne betingelser er fortsat i mange år, og deres hårdhed er øget hvert eneste år."

Kravene, der fremføres i komiteens erklæring, inkluderer:

- *Garanteret jobsikkerhed, afskaffelse af midlertidige kontrakter, forhøjelse af minimumslønnen og betaling for ubetalt arbejde*
- *Retten til at danne uafhængige organisationer, til at forsamles og til at strejke*
- *Fuld lighed mellem mænd og kvinder i alle livets sfærer*
- *Forbud mod børnearbejde*
- *Løsladelse af alle fængslede arbejderaktivister*
- *Slut på udstødelse og udplyndring af afghanske og andre immigrantarbejdere i Iran*
- *Opbyg den internationale solidaritet i arbejderklassen*

Kravene, der fremføres af de forskellige arbejderorganisationer i Iran, er krav fra millioner af arbejdende mænd og kvinder, som har levet under meget barske betingelser igennem mange år. Kravene har støtte fra alle sektioner af det iranske samfund, der kæmper for deres lange undertrykte rettigheder.

Irans Arbejderparti (Toufan) opfordrer alle broderlige marxistisk-leninistiske partier og organisationer, progressive og revolutionære organisationer og enkeltpersoner til på enhver passende måde at fordømme, Den Islamiske Republik Irans regime for dets angreb på 1. maj-begivenhederne i Iran.

Vi opfordrer jer til at kræve øjeblikkelig og betingelsesløs løsladelse af de nyligt fængslede i Iran.

Angrebet på 1. maj-demonstrerende i Iran er et angreb på alle arbejdende mænd og kvinder i verden.

**Længe leve arbejderklassens
internationale solidaritet!**

Irans Arbejderparti (Toufan)

6. maj 2009

www.toufan.org

Det handler om at forandre verden – ikke bare forklare den

Program for Revolutionær sommerlejr 2009

Fra 5.-9. august samles unge, gamle, kvinder, mænd, alle, der har lyst til at lave verden om, på Revolutionær sommerlejr 2009. Lejrens geografiske beliggenhed er på Vestsjælland, og politisk ligger den et sted langt uden for kapitalismens grænser. Vi skal have gang i både 'åndens og håndens' evner og udvikle begge dele gennem diskussioner, lege, kurser og workshops.

Vi præsenterer her i brede vendinger programmet for, hvad der (beskedent sagt) ser ud til at blive årets begivenhed.

Onsdag d. 5. august: "Velkommen på lejr – farvel til kapitalismen"

Vi vil på første dag tage kapitalismen som samfundssystem under kærlig og folkelig behandling.

På trods af, at dette menneskefjendske fænomen vil virke både fjernt og uvirkeligt på lejren, vil vi prøve at gå dybere ind i spørgsmålet om kriserne, om krigene og terror-retter – med knipelsuppe til forret.

Torsdag d. 6. august: "Velfærd – ikke krige!"

Den økonomiske krise rammer stærkt ind, men på grund af en handlekraftig politiker-skare har bankerne ikke mærket noget, ligesom markedet

kan sove trygt om natten.

Velfærd til alle! lyder ekkoet fra protesterne.

Krigene banker derudad, og militærbudgetterne er et af de få 'offentlige' områder, der ikke har fået med nedskæringskniven. Fogh-regeringen har simpelthen været 'Vild med krig', og den politik fortsætter med uformindsket kraft under den Anders Fogh-valgte Løkke Rasmussen.

Stop krigene! kommer det fra folkets masser jorden over.

Fredag d. 7. august: "Kulturkamp og klimakamp"

Regeringens kultur-kanoner brager mindst lige så falsk som deres klimaløfter, men i modsætning til klimapolitikken har de en effekt.

Sammen med mange års borgerlig kultur-offensiv er den progressive kultur skudt i baggrunden – hvilket stopper her! Hvordan udvikler vi et alternativ?

Lørdag d. 8. august: "Socialisme og andre gode ting"

Efter at have snakket om kapitalismen og kampen mod den nogle dage trænger vi til at sætte et perspektiv op om en anden verden.

Søndag d. 9. august skal der ryddes op efter flere dages hærgen fra røde ballademagere, der har tilladt sig selv at være til og være mennesker på samme

sted i nogle dage og er på den måde allerede på vej hjem til tilværelsen som hjemløse i kapitalismen.

Men vi ved allerede på det tidspunkt, hvor og hvornår vi ses igen, nemlig på efterårets barrikader, i alle VORES gader og i front mod verdens spidser og spader!

Tilmelding og yderligere information: Send en mail til sommerlejr@yahoo.dk eller ved personlig henvendelse i en Oktober Bogbutik



Tirsdag den 2. juni kl. 20

En aften med Mikis Theodorakis

På koncerten i VerdensKulturCentret på Nørrebro vil der blive præsenteret en række facetter af Theodorakis musik, men med vægt på de tekster, han har sat i musik. Der bliver sunget uddrag af det store korværk Canto General med tekster af Pablo Neruda og prøver på Theodorakis' mere folkelige sange med et politisk bid.

En aften med Theodorakis er en musikalsk tour de force, som præsenterer et lille bitte udsnit af komponistens omfattende produktion. Canto General bliver fremført efter Theodorakis' egne arrangementer, sangene er arrangeret for kor af komponisten Jørgen Allan Christiansen, som også er aftenens dirigent.

Medvirkende kor er Oktoberkoret, FSB-koret, JALO-koret og Ritmoensemblet. Desuden medvirker sangsolisterne Marianne Knorr og Piet Larsen, oplæser Flemming Larsen og musikere på bl.a. bouzouki, klaver og slagtojs. I alt ca. 60 medvirkende.

Arrangementet er blevet muligt med økonomisk støtte fra Inger Kunst Hansens Fond.

**Sted: VerdensKulturCentret,
Nørre Allé 7, 2200 København N
Fri Entre**

Arrangør: Oktoberkoret og VerdensKulturCentret

Dommeren

*påtalte i kraftige vendinger den tiltaltes sprogbrug
for noget for livligt og vulgært i fremtoningen
Men når dommeren overværede en fodboldkamp
fra tribunen og overøste spillerne med ord,
der medførte påtale i retten, -
bar det vidnesbyrdet,
at trods mange og lange ophold
i grå og triste retssale,
var erhvervelsen af noget menneskeligt
overgået dommeren*

N.B.

Klassekampen skærpes

Ve de partier og partiledere, der kalder sig repræsentanter for det arbejdende bulgarske folk, men som ud fra partmæssige og personlige spekulationer vil være så ubetænksomme, at de oprettholder koalitionen med kapitalisterne og tager stilling mod arbejdets enhedsfront!

Dermed vil de selv undertegne deres politiske dødsdom!

Dimitrov 22. august 1923

Kapitalen kæmper for livet med ryggen imod muren. Dens ret til livet er solgt for en ret linser, men nu er linserne snart spist, og livet på jorden trues af kapitalismens sygelige behov for vækst.

Trods alle skønmaling, trods alle løfter og skønne ord, ser vi dagligt, hvordan ondt, der kunne undgås – krig, sygdom, sult, klimakatastrofer, forurening, trafik osv. – slår millioner ihjel. Ingen gøres ansvarlige for disse myrderier i masseskala.

Det er aldeles umuligt for hver enkelt at reagere på den overvældende mængde overgreb, der sker. Rapporterne om elendigheder vælter ind over os fra tv og internet, men alene for at kunne opretholde dagligdagen i familien og på arbejdspladsen må vi holde os det meste fra livet.

En skønne dag indtræffer DET, dråben, der får bægeret til at flyde over, tuen, der vælter læsset.

Af storpolitiske årsager, men uden VI på nogen måde havde grund til det, erklærede Danmark krig mod Irak. Landet, infrastrukturen, byerne og menneskehedens kulturarv blev ødelagt, befolkningen myrdet, truet og splittet, alene for at gribe i de multinationale selskaber kunne mæske sig i rovet. Demonstrationerne ved krigens start ebbede ud, mens fascistoide kræfter forsøgte at så splittelse og had mellem danskere og såkaldte muslimer (dvs. alle med en mørk hudfarve). Imens afsløredes den ene løgn efter den anden, og behandlingen af flygtninge og indvandrere i det rød-hvide land antog dimensioner, der vækkede erindringer om koncentrationslejre og jødeforføl-

gelser. Utallige små og store foreninger og støttegrupper er blevet stiftet i disse år. Hver eneste ulykkelig menneskeskæbne har skabt nye forkæmpere for menneskets ret til et liv i fred og frihed.

Den seneste umenneskelighed, udvisningen af asylsøgende irakere, der har opholdt sig i Danmark i årevis, har igen ført flere ind i denne bevægelse. Endnu en dråbe er fyldt i bægeret med utilfredshed over de eksisterende forhold.

I England har den verserede skandale over parlamentsmedlemmernes misbrug af offentlige midler ført til en omfattende mistillid til de folkevalgte, dog endnu ikke til selve det parlamentariske system. I Danmark har vi set så mange skandaler og hørt så mange løfter, der aldrig bliver opfyldt, at mistilliden til de folkevalgte vokser dagligt. Det er efterhånden kendt, at broderparten af beslutningerne i Folketinget vedtages i Bruxelles, hvor den danske indflydelse er minimal. Alligevel opretholdes endnu befolkningens forestilling om det danske demokratiske system.



Formand for det engelske underhus Michael Martin, skal ud og lede efter et nyt job

I Danmark har de faglige protester mod den systematiske undergravning af arbejdsforholdene haft ringe vilkår under LO og fagpampernes styre. Den utilfredshed, der er på arbejdspladserne, blandt arbejdsløse og lærlinge for-

øges dagligt, senest ved at der fra 1. maj blev tilladt at ansætte uorganiseret, lavtlønnet arbejdskraft fra andre EU-lande.

Samtidig betyder den forøgede opmærksomhed på klimaet, at mange sætter sig ind i sammenhængen og ser, at klimakrisen ikke KAN løses under kapitalismen.

I disse kampe må vi nødvendigvis som kommunister være til stede og deltage. Vi må forstå at udvide og udbrede kampene, inddrage nye kræfter og formå at holde perspektivet klart.

Kære venner, lad os opbygge enheden og forberede den dag, hvor bægeret er fuldt!

GBe



OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16



Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Europæisk aktionsdag

Der blev aktioneret på den af EFS udbasunerede aktionsdag 15. maj!

Det kan vi takke stilladsarbejdere, ansatte i den pædagogiske sektor samt arbejdere i byggefagene for.

I hjertet af København – på Nytorv – visualiserede de, at der akut behov for at sætte arbejde i gang. Der blev opført en smuk daginstitution midt på torvet: Vore børn har brug for pasning og pasningsplads, hvilket kræver pædagoger. Bygningerne kan og vil byggefagene stå for.

Synliggørelsen af problemet er en pinlig affære for de ansvarlige politikere! Bygningen fremstillede alt for tydeligt det absurde i bank- og skattepakker til de rige, mens der ikke er plads og rum til arbejdsløse, børn og ældre.

Problemet er totalt forbundet til den rådende kapitalisme og dens nyliberale fase, som EU er en hovedeksponent for, og dermed også langt mere omfattende end byggefag og pædagogiske institutioner. Initiativet fra det socialdemokratisk styrede EFS (*Europæisk Fagligt Samarbejde*) om en fælles europæisk faglig aktionsdag var en god anledning til på tværs af grænser at skabe fokus på i det mindste et udsnit af det væld af problemer, som EU gennem tiden har påført de fattige og arbejderklassen. EFS havde lanceret parolen 'Sæt folket først'.

Aktionsdagen var et straffespark for at rejse kampkraft mod EU-lovgivning og EU-dikteret lovgivning. Det er f.eks. EU's service-direktiv (også kaldet Bolkestein-direktivet) som åbner op for, at man kan tage til andre lande i EU og arbejde på den overenskomst, som gælder i ens hjemland. Et kontinentalt løntrykkeri-system.

Det er også EU, som prøver at afskaffe strejke- og aktionsretten, som det var tilfældet i Vaxholm-sagen, der skal danne præcedens.

Der er i allerhøjeste grad brug for fælles markeringer og aktioner. Murerne løftede skeen, pædagogerne slog et slag for børnene, og stilladsarbejderne var med til at skabe rammer.

Faglig kommentar

I Kommunistisk Politik nr. 8 2009 skrev vi på denne plads:

"Den 15. maj er en kærkommen lejlighed til at synliggøre modstanden mod den førte politik i såvel EU som Danmark i masseskala."

Det blev ikke til "masseskala", men så megen mere grund til at tage hatten af for dem, der gjorde noget! Der skal vilje til – og kravene skal fastholdes:

Lige løn, lige arbejde!

Overenskomst for alle!

Forsvar strejkeretten!

Så sent som sidste forår sloges sosu'ere, pædagoger og sygeplejersker under en langvarig overenskomstkonflikt for ligeløn. De blev til sidst af med nogle faglige topledere, der tog til takke med nogle smuler, som lederne solgte til medlemmerne under falsk varebetegnelse. Siden er deres "markante" lønforhøjelse blevet spist op af inflation og bureaukratiske justeringsregler. Ligeløns-kravet eksisterer med større basis end nogen sinde tidligere.

Den af fagbevægelsen så forhadte "Østaf tale", som skulle sikre danske overenskomster mod undergravning fra udenlandsk arbejdskraft, ligger igen til forhandling. Den har ikke vir-

ket efter hensigten, og vil – hvis det står til levebrødspolitikkerne – ikke komme til det. EU's Servicedirektiv understreger det. Den danske model er under kraftig beskydning.

Det gælder også strejkeretten, der i forvejen kun gælder hvert tredje år ved en overenskomstfornyelse. De sidste legitime rettigheder til at strejke og til at blokere en virksomhed forsøges gjort til fortid af EU og borgerskabet.

Der er i allerhøjeste grad brug for fælles markeringer og aktioner. Murerne løftede skeen, pædagogerne slog et slag for børnene, og stilladsarbejderne var med til at skabe rammer.

Skam over dem, som svigtede.

LO, S, SF, Ø m.fl. meldte fra. LO-Storkøbenhavn skulkede med den søgte undskyldning, at der ikke var bredde nok.

Hvis en fælles europæisk protest – med protester, der er forskellige i form og indhold, forskellige konkrete krav i de forskellige lande, men som alle kæmper for de faglige rettigheder og alle kæmper med og for hinanden – ikke er bredt nok til Peter Kay Mortensen, formand for LO-Storkøbenhavn, så er der sandsynligvis ikke noget, der er det.

Byggefagenes Samvirke kan med stolthed se tilbage på den 15. maj 2009, for de var der. Arbejderne i byggesektoren viste retning og styrke, da den parlamentariske venstrefløj svigtede og stak halen mellem benene i sin higen efter "ansvar".

Det er så meget mere forunderligt, at Byggefagenes Samvirkes formand, Anders Olesen, plæderer, at det netop er denne flok svindlere, der er arbejderklassens fremtid.

Hvor skulle det føre hen?